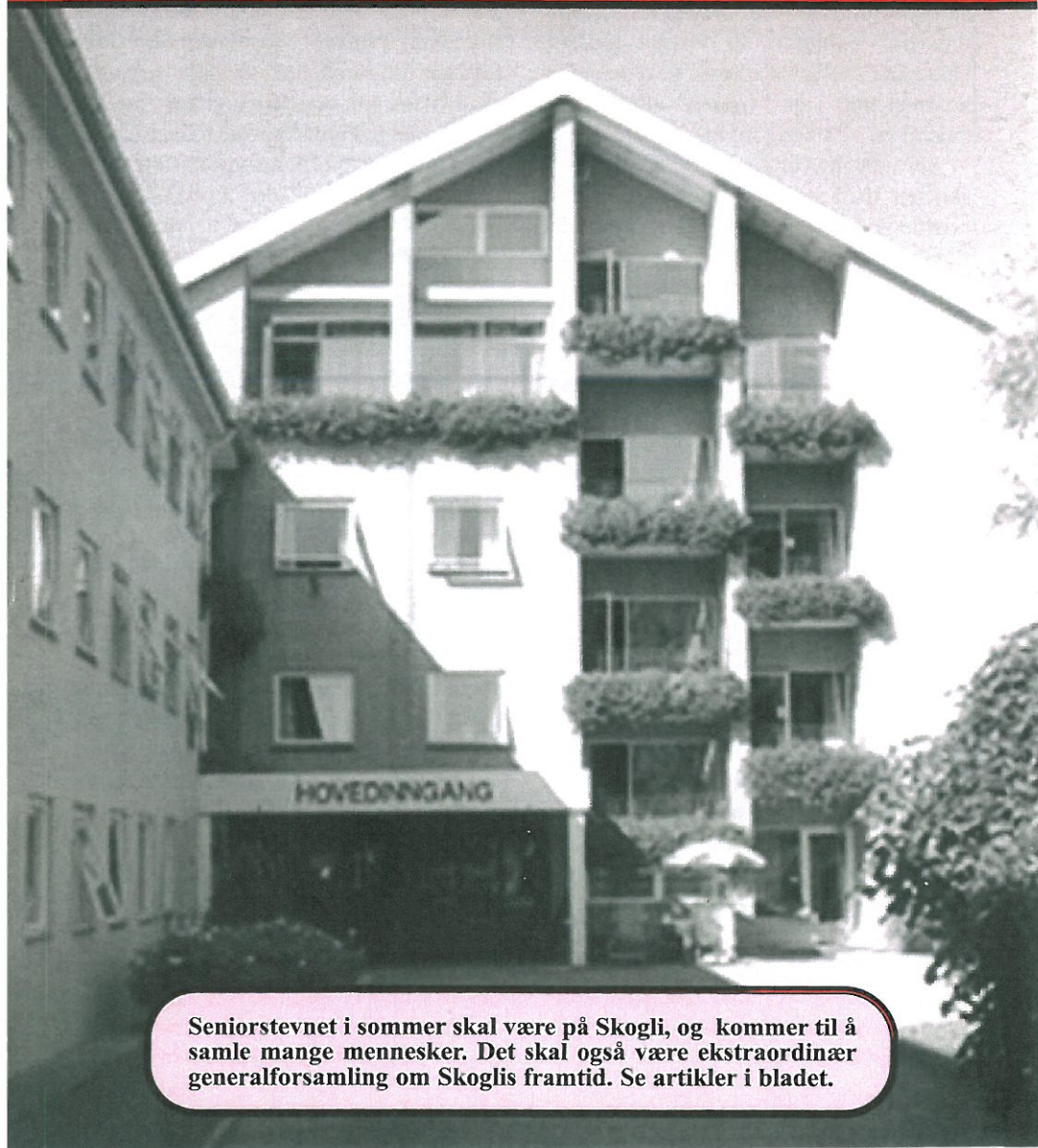

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2008 - 19. årgang

Seniorstevnet i sommer skal være på Skogli, og kommer til å samle mange mennesker. Det skal også være ekstraordinær generalforsamling om Skoglis framtid. Se artikler i bladet.

DET ER ALDRI FOR SEINT

Av Rolf H. Kvinge

I denne overskriften finner vi et meget ambisiøst uttrykk som brukes for å inspirere og oppmuntre til fortsatt innsats. Dette kan særlig ha adresse til oss som er kommet opp i en "voksen" alder og er begynt en viss nedtrapping i livet. Nå må vi selvfølgelig bruke uttrykket i overskriften med en viss reservasjon. Som kristne vet vi at når det gjelder forholdet til Gud, så kan det en dag være for seint å prøve å ordne forholdet til vår Frelser. Det har vi tydelig bibelsk belegg for å si. (Amos 8,11-13).

Men tilbake til overskriften vår og oss pensjonister. For noen dager siden snakket jeg med en av mine kollegaer som nærmer seg pensjonisttilværelsen. Han så frem til å finne ut av hvordan det vil være å bli pensjonist! Vil det bli kjedelig, vil livet bli fullstendig forandret, hvordan vil dagene komme til å fortone seg? Det er kanskje da at overskriften har noe å si oss. For det er aldri for seint å la seg utfordre, til å lære noe nytt og begi seg inn på nye veier. Som noen har hevdet, så kan dette å begynne en pensjonisttilværelse bety starten på et nytt og lærerikt liv. Er du for eksempel av den vitebegjærlige sorten, kan du gå tilbake til skolebenken og ta fatt på studier. Alder er ingen hindring for å søke ny kunnskap. I et samfunn i konstant forandring er det også nødvendig. Kunnskap er ikke bare makt, det er også tilfredsstillelse og glede. Særlig den du skaffer deg bare fordi du har lyst, ikke fordi du må.

Forøkelse av dine bibel- kunnskaper kan bli spesielt betydningsfull i tiden fremover. Profeten Hosea skriver: "Mitt folk går til grunne fordi de ikke har kunnskap," Hos 4,6; og teksten videre forteller at det gjaldt kunnskap om Gud selv og hans lov. Det fikk katastrofale følger for Israels folk der tilbake. Folket endte i babylonsk fangenskap og de fleste kom aldri tilbake til sitt hjemland. I dag klages det sterkt i storsamfunnet rundt oss at ferdighetene og kunnskapen i realfag på barnetrinnet i skolen her i landet er for dårlig. Man mener det vil få store konsekvenser for næringslivet og Norges evne til å hevde seg i fremtiden. Men hva med vår menighets kunnskap om Gud, frelsen i Jesus Kristus og det vi en gang i tiden kalte "de prøvende sannheter"?

Her i landet er vi inne i en relativ rolig periode. Vi har det godt. Stort sett mangler vi verken mat eller drikke. De fleste av oss bor rimelig bra. Vi kan gå til kirke på sabbaten og glede oss i fellesskapet med trosfeller. Vi har frihet til å studere og lese Hans Ord. Men hvor lenge vil vi ha det slik? Er dette tiden for forberedelse og det å sikre seg et nytt grep på Kristus?

Tenker ofte på de troende i Berøa. De hørte på Paulus og Silas forkynnelse og det sies om dem at de "hadde et edlere sinnelag...de tok imot Ordet med all velvilje og gransket skriftene daglig for å se om alt stemte". Apgj. 17,11;

Det er ikke for seint, så lenge vi er friske og oppegående, og bruke mer tid til

Bildet viser en side av Gutenbergs berømte bibel.

Skriftene og Guds plan med våre liv og menighetens liv. Og når vi beriker oss av kunnskap fra Gud, kan vi ha noe å gi både til vår egen menighet og til mennesker vi treffer på vår vei..

Treenglebudskapet er ment å være Herrens ord til oss. Det er nemlig vi som skal bringe dette siste nådebudskapet ut til verden. Så lenge det er nådetid, er det ikke for sent å studere og virke. Må Gud få nå oss med Ordet og med sin Ånd hjelpe oss til å være lys.

EN VIKTIG OPPLYSNING

Søndag den 20. April blir det pensjonist treff på Ulsrud i Oslo kl.11,00

Hovedtaler blir tidligere general sekretær i det Norske Bibelselskapet Gunnleik Seierstad. Det var som misjonær i Syd-Amerika at han først ble kjent med adventistene. Han vil blant annet fortelle om dette møtet.

Pastor Gunnar Myrmo vil fortelle om sin tid som predikant.

Det blir som vanlig bespisning med en god lunsj og litt "att på" før vi skilles ut på ettermiddagen.

Men du må melde din ankomst innen 15. April.

Ring Kvinge 69280222 eller Lisle 22755756.

Gå ikke glipp av denne spesielle samlingen!

LYSENE SLUKKES

Av Øivind Gjertsen

Vår gamle salmebok inneholder mange tankevekkende og meningsfulle sanger. Vi sang dem fra vi var ganske små. Det var menighetens budskap som også gjennom sangene vi sang ble formidlet og vi husker budskapet også i vår alderdom. En av disse sangene ble skrevet av P.P. Bliss. Det er sangen som begynner med ordene; "Som et fyr Guds nåde lyser over livets mørke hav". Og sangen fortsetter med å beskrive vår kyst og de mange sjømenn som kunne komme i havsnød. Bliss bruker denne beskrivelsen som et bakteppe for appellen om å la vårt lys skinne til frelse for våre medmennesker.

Jeg har ofte forbundet sangen med virksomheten som gjennom årene har vært utøvd ved våre helseinstitusjoner. Ellen White kaller helsevirksomheten for "Budskapets høyre arm". Dette illustrerer betydningen av helsevirksomheten. Hva er vi uten vår høyre arm, slik rent personlig og hva er Adventistsamfunnet når det står ribbet for den innsats våre helsearbeidere utøvde gjennom de mange år?

"Kurfyrstene" var hva vi kalte helsearbeiderne som hadde etablert kurbad og kurbadlignende institusjoner rundt om i landet. Mange av dem var utdannet ved Skodsborg Badesanatorium i Danmark. Du fant disse helsearbeiderne mange steder i landet. De var sentrale ledere i våre menigheter og støttet saken på mange måter, med tiende og milde gaver til menigheten de tilhørte. Jeg husker med

glede hvordan flere av dem gav store og kostbare orgler til noen av våre kirkebygg. Som ungdomsledere og forstandere i menigheten var de med til å tegne adventbudskapet i og utenfor menigheten. Vi ble kjent som et samfunn blant ikke-adventister. Vår oppgave var å lindre fysiske så vel som åndelige smerter og vi ble lagt merke til blant befolkningen.

Som ung arbeidet jeg på kurbadet i min hjemby og en av byens fremstående forretningsfolk kom ukentlig til oss for å få behandling. En dag sa han til meg og jeg glemmer det aldri: "Hvis jeg skal bli en kristen vil jeg bli en slik som Ole Hansen!" (Ole var fysioterapeut i Bergen og etterlot seg et vitnesbyrd som en sann kristen.) Et liknende vitnesbyrd har mange av helsearbeiderne landet over formidlet. Jeg husker fra min tid på Skogli at en pasientene, en av landets mest profilerte sokneprester, kom til meg med en konvolutt. "Dette er min og min kones tiende, som skal gå til menigheten din." De ble aldri adventister, men erkjente at vi hadde rette hviledag og kom på sabbatsdagen i kirken i Lillehammer.

Kurbadene var som nevnt sentrale i menighetenes liv. Mange av kolportørene som solgte vår litteratur i land og by søkte ofte til kurbadene for å få natteløst, særlig når sabbatsdagen stundet til. De og andre tilreisende, ofte unge mennesker, fikk sove på massasjebenkene på kurbadet. Før arbeidsdagen begynte måtte ben-

kene være klare for pasientene som strømmet til. Disse institusjonene gav også arbeidsmuligheter for unge adventister i en tid da arbeidsløsheten var stor. Oslo Kurbad utdannet til og med massører inspirert av virksomheten på Skodsborg.

Høyesterettsadvokat Åsmund Espeland var gjennom mange år samfunnets advokat. Han var en jurist med et meget godt judicium og hjalp oss bl.a. i en vanskelig rettssak vi hadde i forbindelse med Kurbadet i Tromsø. Denne advokaten berømmet oss flere ganger for hvordan våre helseinstitusjoner var et vitnesbyrd for våre medborgere. Han var imponert.

"Tenn da lampen, kjære venner! Mangt et vrak i sjø og vind. Gjennom mørket søker havnen, Hjelp dem venner, led dem inn," synger Bliss. Dette er en misjonens befaling. I det livet vi lever må vi tenne lamper, vitne om Adventhåpet og tenne lys der mørket ruger. Våre helseinstitusjoner har en viktig del i nettopp dette. Ved å selge oss ut og kvitte oss med denne delen av vår virksomhet slukker vi lysene, et etter et. Så blir vi stående fattige tilbake

Ivrige helsearbeidere har gjennom de mange år sørget for at vår tro blir formidlet til våre medmennesker. Institusjonsvirksomheten begynte vel her i Norge med to søstre som kom hjem fra Kellogs sanatorium i Battle Creek i USA og etablerte virksomheten i daværende Kristiania. Helsearbeid og sosialt arbeid fylte deres tid. J.G. Matteson la grunnlaget for trykkerivirksomheten og vi fikk Norges eldste helsetidsskrift. Sunnhetsbladet er lys levende den dag i dag, høyst leseverdig og med en imponerende moderne presentasjon av det vi står for innen helseprinsipper. Det er et enestående tidsskrift. Andre har kopiert oss og

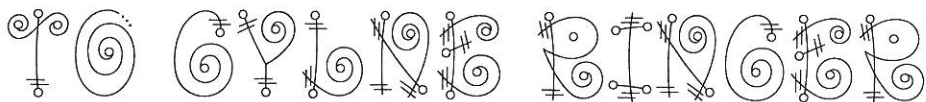

en rekke helsetidsskrifter har sett dagens lys.

Vi var lenge kjent som en jødeliknende menighet: Holdt søndag på lørdag og spiste ikke svinekjøtt. Vi var vegetarer og avholdt oss fra sykdomsfremkallende drikkevarer. Heller ikke brukte vi tobakk. Det er overmåte interessant at moderne legevitenskap meget ofte gir oss rett i det vi har trodd på. "Helsenøkene", som vi har forfektet, er moderne. Vi som vokste opp i menighetene våre fikk med oss en verdifull arv og ble spart for mange problemer og sykdommer. Verden omkring oss er kommet til erkjennelse av verdien av det vi har trodd på gjennom de mange år. Trenger vi som enkeltindivider og menighet å søke å gjenopplive det vi forfektet og mente var rett i tidligere tider?

Lysene langs kysten! Vi har i vår menighet kunnskap om hvordan livet skal leves. Vi har en forståelse av Jesu gjerding som savner sidestykke. Vi kan være lys og håp for våre medmennesker. Tenk om vi søkte mer i vår adventistiske arv og i fellesskap på en stadig sterkere måte levde ut vår tro? Til evig frelse for våre medmennesker!

FORTELLINGEN OM

Av Randi Dyresen

Nyttårsaften 2007 ble en spesiell dag for meg. Jeg var på OBS med Ruth og Gunnar Myrmo for å handle. Jeg hadde satt meg på en stol utenfor etter endt handel, for å vente på at de skulle passere kassen. Plutselig følte det som om venstrehånden min var blitt mindre. Da jeg skulle se etter var ringen min blitt borte (har alltid brukt ringen på venstre hånd).

For en annen ville det kanskje ikke ha betydning så mye. For meg følte dette som en katastrofe. Arvid har vært borte i snart seks år, og for meg følte dette som en skilsmisse. Det er så mange tanker og så mange rike minner forbundet til den ringen, som jeg forresten fikk etter 20 års ekteskap. Da vi giftet oss var det ikke gull å oppdrive, så jeg fikk min fars ring.

Jeg var nærmest i sjokk, og undret meg på hvor ringen kunne vært havnet. Helst et sted på OBS? Jeg utelukket ikke at jeg kunne ha mistet den i en taxi. Både informasjonen på OBS, taxisentralen og politi ble varslet. En annonse ble også satt i avisen under "savnet".

Nyttårsaften skulle noen venner være hos Ruth og Gunnar og jeg var nesten i tvil om jeg kunne glede meg sammen med dem. Var i grunnen forferdet over min reaksjon, men ble nå med på feiringen likevel. Da vennene fikk høre om mitt tap av ringen, sa Maria Lykseth "Du og - jeg mistet min for et par dager siden". Så

satt vi der, to ringløse damer.

Hverdagen meldte seg, det gjorde også ringen. Den maret meg. Hvor kunne jeg ha mistet den? Telefon, taxisjåførene og andre ble innvidd i det som for meg var blitt en sorg og en byrde, men livet går sin vante gang. Onsdag 9. januar hadde jeg bedt noen få venner til suppemiddag.

Vi har behov for samvær her i Sandefjord, og vi innflyttede misjonsarbeidere, pluss mange andre, kommer sammen på denne måten.

Like før Lykseth og Klausen kom, ringte telefonen. Den gode fe, Esther Mikalsen, var allerede på plass. En mann spurte meg om det var jeg som hadde mistet en ring. Du verden for en overraskelse på en onsdag. Jeg svarte at jeg hadde vært så lei meg siden jeg mistet ringen. Det var også det som hadde appellert til ham gjennom annonsen, sa han. Så kom spørsmålet om hva det var som sto skrevet i ringen. Jeg forklarte at det sto Din Arvid. Dessverre, sa mannen, det står det ikke i denne, men ellers kunne han opplyse at ringen var kjøpt i Sverige. Vi avsluttet samtalen, hvorpå jeg gikk innover i stua mens jeg tenkte på hvordan han kunne vite at ringen var kjøpt i Sverige. (Visste ikke at der var merker for sånt). Da kom tanken på Marita som også hadde mistet sin ring. Samtalen var avsluttet og mannen kunne bo hvor som

helst. Da er det godt å vite at man kan se på telefonen hvem som har ringt. Av og til er det bluss i lampen. Jeg skyndte meg å få skrevet ned nummeret.

Så ringte det på døren og gjestene mine kom. Jeg var ganske andpusten da jeg henvendte meg til Marita og fortalte om den siste hendelsen. Marita ringte mannen tilbake og de avtalte at Marita og Hagen skulle komme bort til ham. Suppe og riskrem ble fortært hurtigere enn vanlig og Marita, og Hagen dro til mannen, som bodde på andre siden av byen.

Ringene mannen hadde funnet var veldig slitt inni, men de fant ut at det sto Din Hagen i den. Dermed var Maritas problem løst. Vi satt der spendte tilbake da de kom tilbake. Gjett om vi gledet oss med Marita da hun viste oss ringene. Vi følte jo at det var en merkelig hendelse at jeg skulle få oppringing og Marita skulle få ringene tilbake.

To dager senere var det handledag igjen og jeg dro med Ruth og Gunnar Myrmo til OBS. Var innom informasjonen og spurte om det var kommet noe nytt med hensyn til min ring, men nei det var det ikke. Da Gunnar skulle bære inn varene kikket jeg litt ekstra under mattene og i baksetet i bilen. Midt i baksetet lå det to paraplyer med en ring festet til strikken på den ene paraplyen, trodde jeg. Jeg ble så fascinert av rundingen at jeg måtte ta på den. Hva tror du? Det var ingen paraplyring, det var min ring som hadde vært på tur med Ruth og Gunnar til Ringerike og Hadeland. Så ble det en ny glede og jeg takker min Gud for det. Mine barn og venner gledet seg med meg.

Ja, det var historien om to venninner som mistet ringene sine og fikk dem tilbake på forunderlig vis.

Vennlig hilsen til dere alle

Helse for eldre

Gå deg glad og frisk!

**Av lege
Ann Chatrine Reichelt**

Kan du gå deg glad? Gå av deg stress? Kan det til og med hjelpe deg løse konflikter i samliv og arbeidsliv? Kanskje er svaret ja!

Når du går en tur gagnar det mer enn bare kroppen din. Også psyken har godt av å bli luftet !

Gå deg smart!

Dette skjer i hjernen mens du går: Når du er i aktivitet, som ved gange, øker blodstrømmen også til hjernen. I juli-99 ble det faktisk funnet i en studie av eldre mennesker at en spasertur på 45 minutter daglig økte den mentale kapasiteten! (publisert i Nature, juli -99)

Gå deg glad!

Turgåing og andre former for aktivitet frigjør kroppens egne lyststoffer, endorfinene. Etter at du har gått deg en frisk tur vil du merke at humøret stiger betraktelig, og en deilig ro kan falle over deg.

Det å gå regelmessige turer kan trygt anbefales for alle, og særlig i perioder der livet kjennes tungt og vanskelig. Ofte kan det være klargjørende å tenke ute i frisk luft, og det å være i god form gir deg overskudd og bedre forutsetninger for å takle en vanskelig hverdag.

Gå vekk stress

Turgåing kan redusere stress. Når du går en tur; Kommer du deg fysisk vekk fra det som stresser deg. Du får tid til å tenke. Kanskje kommer du nærmere mulige løsninger på problemene dine når du er i et mindre stressfylt miljø.

Bevegelsen og den økte blodgjennomstrømningen kan løse opp muskelknuter og ta bort smerter fra stressfylte nakker og skuldre.

Se på naturen, nyt lydene, luktene og utsikten. Kanskje du kan få et annet og sunnere perspektiv på problemene dine?

Kjenn hvordan kroppen arbeider, få kontakt med ditt fysiske jeg igjen.

Det å gå kan nærmest virke som en form for meditering: rytme, pust, bevegelse.

Gå dere til nærhet

Det å gå en tur sammen kan være en kjempefin måte å komme nærmere hverandre på. Dere gjør noe sammen, og begge får gleden av endorfinene som strømmer ut i kroppen.

Det føles naturlig å prate sammen mens man går en tur. Kanskje føles det lettere å snakke om noe som har plaget deg, -og kanskje er det lettere for partneren din å respondere på en positiv måte dersom det gjøres ute i det fri.

Båndene mellom generasjonene bindes også tettere når man deler opplevelser sammen. Gå tur med barn og barnebarn! Hvorfor ikke lage en tradisjon av å gå regelmessige turer sammen? Dette gjør dere friskere, dere får massevis av felles opplevelser å snakke om. En tur sammen er kvalitetstid!

Gå deg frisk!

Jevnlig aktivitet gir deg også en lang

rekke helsemessige fordeler. Dette er bare noen av dem:

Økt muskelmasse, men redusert vekt
Bedre beinbygning og redusert risiko for osteoporose

Bedre humør, bedre søvn, og økt energi

Bedre sex

Lavere blodtrykk, kolesterol og fettstoffer i blodet, -og dermed lavere risiko for hjertesykdommer

Mindre omdannelse av sukker til fett i kroppen, og redusert insulinbehov (dersom du har diabetes)

Mer oksygen til hjernen og lungene

Redusert risiko for tidlig alders-
sløvheth

Bedre kontroll med sult og mer effektiv fettforbrenning

Raskere bedring etter sykdom eller skade

Bedre motstandskraft mot sykdom

Trenger du enda flere gode grunner? Hva venter du på?

GOD TUR!

Sommerens seniorstevne

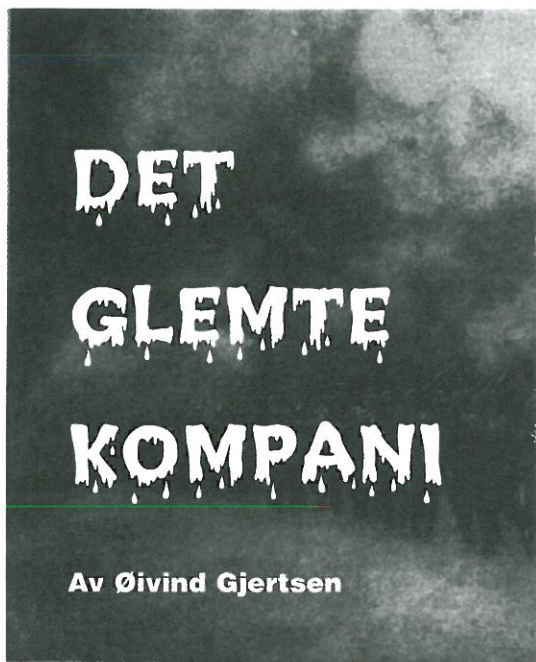
Sommerens seniorstevne avholdes på Skogli Hele og Rehabiliteringssenter, Lillehammer, og kommer til å samle mange deltagere fra fjern og nær. Våre danske seniorvenner har sendt en fyldig deltagerliste og mange har allerede meldt seg fra norsk hold. Fra USA mottar vi også innmeldelser. Vi har nå venteliste, men vil gjøre vårt ytterste for å finne plass til dem som melder seg heretter. Alle som melder seg på som deltagere må betale et gebyr på kr 500. Pengene sendes vår kasserer Knut Heiberg, bankgirokonto: 1135 11 20438
Vel møtt til sommerens stevne.

Rolf H. Kvinge.

Jeg har en liten bok i min bokhylle. Tittelen er: Det Glemte Kompani. Boka beskriver frigjøringen av Finmark ved slutten av den 2. verdenskrigen.

Slik begynte det: Senhøstes 1944 ble en gruppe norske offiserer sendt fra Skottland om bord på en britisk krysser og med Finmark som mål. De landet i Murmansk sent i november og ble i samarbeid med det sovjetiske forsvaret sendt i retning av Kirkenes og den nordligste delen av Norge. Den nazistiske okkupasjons hæren skulle nedkjempes og fordri- ves. Norge skulle på nytt bli fritt. Kompaniet var 2. bergkompani og ble etablert med mannskaper utskrevet fra Finmark. Denne avdelingen ble den eneste norske hæravdeling som kom til å delta i frigjøringen av Norge. Kompaniet måtte operere over et geografisk meget vidstrakt område som for det meste var rasert av tyskerne under deres tilbaketog. De var i strid med tyske hæravdelinger og led mye vondt. Noen av dem falt i kamp. Etter forholdene var de dårlig utstyrt for krig under nordnorske forhold og de led vondt på mange måter. Men de var standhaftige og holdt ut i det som de anså som sitt livs kamp. Til tross for alle vanskeligheter lyktes det kompaniet å løse sine oppgaver; å yte effektivt bidrag til frigjøringen av Finmark.

Mannskapene fra 2. Bergkompani fikk av formelle grunner aldri noen av de høythengende militære ordener. Obersten som var sjef og som senere ble general ønsket å etablere en egen militær orden for denne gruppen, men dette ble aldri gjennomført. Senere gikk dette i glemmeboken. Avdelingen ble dimitert en tid etter krigens slutt og befal og soldater levde sitt eget private liv, inntil den ene etter den andre døde, noen syke og preget

av det de hadde gått gjennom. Menn som egentlig var guttunger i de dager er borte nå. De tilhører alle "Det Glemte Kompani." Det var det de kalte seg selv!

Det glemte kompani. Uttrykket er malende og innholdsrikt. En viss bitterhet kan kanskje spores. Dette var menn som var villig å ofre alt for fedrelandets skyld. De led mye vondt, men glemselens slør kom til å henge over deres innsats og over deres grav. De var bare en liten flik av et stort krigsskuespill. Nå er de borte og nevnes bare i en liten bok eller to. Slik er det ofte i menneskenes liv. Blod, svette og tårer måtte til for å seire. Siden ble alt annerledes. Andre begivenheter kom til.

I Adventbevegelsen har vi på mange måter en stolt historie. Fra midten av 18 hundre tallet og frem til vår egen tid var det mange som meldte seg til tjeneste og kjempet sitt livs kamp for å utbre budska-

pet. Noen var heltids ansatte i bevegelsen, mens andre var fritidsarbeidere. Felles for dem alle var at Adventbudskapet ble bestemmende for livskurs, daglige vaner, ja alt som opptok dem. Sannheten for vår tid, Det siste nådens budskap og flere andre uttrykk uttrykker hva disse trodde på. Ja, de trodde og troen var sterk.

Rolf Kvinge fikk en gang et råd av en av disse: "Rolf, du må tro på budskapet, ja, du må tro fanatisk på det", var ordene som falt fra forkynneren Ole Jordals munn, en mann som brakte flere tusen inn i troens flokk. Når de hver mandag møtte som medarbeidere var det Jordals konstante bekymring; "Mon det blir noen sjeler!"

De som virket for menigheten i fortiden ble etter hvert lagt til hvile og er borte. Andre lever sitt pensjonistliv. De er opptatt av menighetens ve og vel og

ønsker framgang for Saken. Vi kan vel si at de er mannskaper i det glemte kompani, vårt glemte kompani. Livet har gått videre og våre dagers mennesker i våre menigheter er opptatt av sine liv og sine problemer, av sin kamp. Slik er det og slik må det være. Vi har vår tilmålte tid på jorden og må en dag legge våpnene til side. Andre tar over det vi betraktet som vårt. Vi blir borte.

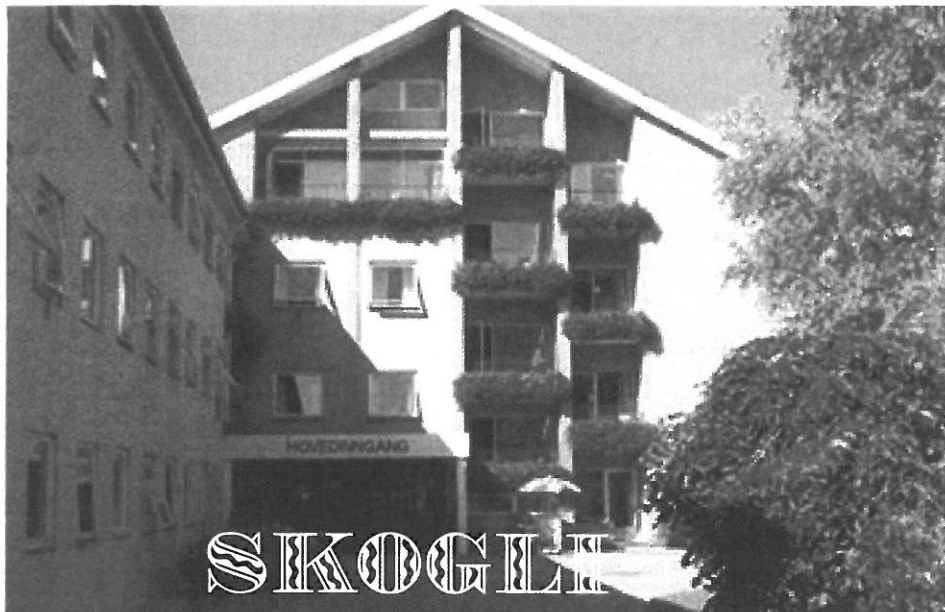
Det Glemte Kompani! Noen ganger kommer glemselen nokså hurtig. Vi ser det i storsamfunnet. Eldre mennesker skyves ofte til side. Er du kommet i 50 års alderen kan du noen ganger ha problemer med å finne en jobb, selv om du er aldri så godt kvalifisert. Yngre folk har en tendens til å legge beslag på yrkesmulighetene. Frustrasjon og sorg blir følgene for dem dette går ut over.

Selv innenfor menigheten kan du registrere dette fenomenet. Det har vært satset på barn og ungdom. Dette er uhyre viktig, for menighetens fremtid finnes i disse gruppene. Men i de vestlige land har denne satsing på ungdom, skjønnhet og styrke ført til at storsamfunnet mistet verdifulle kunnskaper og ekspertise. Så også i Guds menighet.

En av våre tidligere ledere, en mann som i sin glanstid samlet store menneskemengder til sine møter og som ble vist meget stor tillit fra menighetens ledere på verdensplan, fant det smertefullt at han som pensjonist ikke ble rådspurt. Han eksisterte på en måte ikke lengre! Dette var tungt å bære. En rekke andre pensjonerte misjonsarbeidere har hatt samme erfaring. Det skal stor visdom til for å kunne leve med dette.

Det er interessant å oppleve at holdningene har vært annerledes i Afrika. Når du

Fortsettes side 15

Den Norske Union kaller inn til ekstraordinær generalforsamling. Foranledningen til dette er spørsmålet om Skogli Helse og Rehabiliteringssenter skal selges eller ikke. Offentlige myndigheters helsepolitikk har i den siste tid vært en trussel mot rehabiliteringsinstitusjonenes mulighet til å overleve. En tid var Skogli truet av fremtidige reduksjoner i offentlige tilskudd. Dette dramatiske bilde er nå endret og Skogli er fremdeles økonomisk sikret for en tid fremover. Institusjonens fremtid har vært drøftet inngående av det ansvarlige styret og salg har vært drøftet. Etter at ledelsen for DNU hadde mottatt en rekke innspill ble det fattet vedtak om at en ekstraordinær generalforsamling må til for å behandle saken på en troverdig måte.

Den informasjon som er gått ut fra DNU peker på forskjellige årsaker til salg. For pensjonistene er det av særlig interesse å merke seg at salg synes nå å være en forutsetning for fortsatt pensjonsutbetalinger. Dette er en meget interessant vinkling og vi ønsker som pensjonister å følge denne saken nøye. Utspillet fra DNU trykkes i denne utgaven av pensjonsbladet samtidig som vi trykker et brev pensjonistene har sendt DNU.

Vi antar at debatten om Skoglis skjebne vil avføde en lang rekke spørsmål. Noen vil for eksempel etterlyse en oversikt over samfunnets økonomiske disposisjoner i årene som er gått siden vi skilte lag med Danmark. Er det foretatt disposisjoner som ikke burde vært gjort i lys av at pensjonsspørsmålet er blitt så dagsaktuelt nå? Hvordan avspeiler de årlige budsjetter samfunnets pensjonsansvar? Hvordan disponeres arbeidsstokken av pastorer og andre ansatte? Ja, det er mange spørsmål som banker på og vi ser med stor oppmerksomhet og interesse fram til konklusjonene.

SKOGLI

Avgjørelser med store konsekvenser

Mange adventister føler at et salg av Skogli er ensbetydende med å amputere evangeliets høyre arm. Men institusjonsdrift er bare ett uttrykk for hvordan helsebudskapet kan representere evangeliets høyre hånd. Helse-Expo og Totalseminarer arrangert de siste årene viser at helsebudskapet som evangeliets høyre arm lever i beste velgående i flere menigheter.

Det kan ikke være tvil om at virkeligheten i dagens helse-Norge gir oss trangere kår for å oppnå det vi opprinnelig ønsket med å etablere Skogli. Vi ønsket å hjelpe mennesker til gjennomgripende livsstilsendringer som ledet til et bedre liv nå og i siste instans også til evig liv.

Kun 25% av medarbeiderne ved Skogli tilhører menigheten til tross for mange tiltak for å rekruttere adventister i alle typer stillinger. Vi er utrolig glade for den flotte innsatsen som gjøres av de andre 75% medarbeidere. Likevel er det neppe fornuftig av oss å be andre ta seg av vår ideologiformidling. Vi må se i øynene at ideologiformidlingen på Skogli er svekket i løpet av mange år.

Når vi har gjort alle vurderinger om ideologi blir vi stående med noen konkrete valg med vidtgående konsekvenser. Det er ikke mulig å fatte beslutninger som representerer at alt forblir som før. Det alternativet eksisterer ikke.

Forandring vil komme og må komme på grunn av den situasjonen vi nå står i. Situasjonen er tvunget fram av to forhold:

- * Usikkerheten Helse Sør Øst stiller oss overfor

* Pensjonsforpliktelsene

Ingen av disse faktorene må undervurderes. Nå står vi i realiteten overfor følgende valg:

- * Selge Skogli. Det vil ta hånd om begge utfordringene.

- * Beholde Skogli og velge år med kamp for å drifte Skogli godt og ti år med smertefulle personellkutt i Adventistsamfunnet for å håndtere pensjonsforpliktelsene. Ved salg av Skogli vil vi med vår frie egenkapital på 16 mill og evt. en salgssum på 60 mill ha penger nok til å dekke pensjonsforpliktelsene fullt ut. Denne summen vil ved moderat forrentning (7%) være nok til å dekke hele pensjonsutbetalingen på 124 millioner.

Denne løsningen vil også frigjøre 3,2 millioner årlig i DNUs budsjett. Penger som kan brukes til andre presserende oppgaver.

Dersom vi ikke selger Skogli nå må vi gjøre følgende:

1. Gi Skoglis styre råderett over verdiene i selskapene. Skogli trenger all tilgjengelig egenkapital pluss mer for å utvikle stedet slik at det kan hevde seg i konkurransen. Å beholde Skogli for så å årelate institusjonen økonomisk er ikke klokt. Dersom driften går godt kan vi nok skru opp det årlige uttaket fra 900.000 nå til 2 millioner. Men vi kan ikke regne med å ta ut verdier i 4-5 millioners klassen årlig.
2. Hvis vi skal beholde Skogli må vi nokså umiddelbart sørge for å redusere Adventistsamfunnets driftsutgifter med mellom 2 og 3 millioner årlig. Den mest

aktuelle måten det kan gjøres på er å redusere antall ansatte. Disse kuttene må i hovedsak komme blant pastoralt ansatte. Det vil ikke være mulig å gjøre dette blant kontoransatte hvis vi fortsatt skal drive et trossamfunn. Vi snakker altså om å nedlegge deler av avdelingsarbeidet eller redusere antall pastorer i lokale menigheter, eventuelt en kombinasjon av disse. Vi snakker om å svekke vår evangeliserende evne. Hvilke konsekvenser dette har for medlemstall og tiendeutvikling får den enkelte selv vurdere.

Divisjonens mangeårige revisor, Allan Redfern, har i flere år påpekt at pensjonsforpliktelsen må sikres på en måte som er utenfor unionsstyrets rekkevidde. I brev

til administrasjonen ved avsluttet revisjon har han nevnt de usikrede pensjonsforpliktelsene og skrevet: "This is dangerous." Dette er farlig. Særdeles sterk språkbruk fra en revisor.

Det valget vi skal ta i forhold til Skogli er et valg mellom to alternativ:

1. Selge Skogli for å få kontroll på Adventistsamfunnets økonomi og skape sikkerhet for pensjonistene og overlate institusjonen til eiere som kan utvikle stedet til glede for pasienter og ansatte.
2. Drive Skogli videre. Det vil bety at vi satser "pensjonistenes" penger i et usikkert helsemarked og bestemmer oss for å svekke Adventistsamfunnets evangeliserende evne de neste 10 årene.

Tor Tjeransen

Til Unionens Ekstraordinære Generalforsamling:

Sak Skogli

Kjære delegerte

Dere skal samles for å drøfte salg av vår eneste helseinstitusjon. Vi i Adventist samfunnets Pensjonistforening ønsker med dette å gi uttrykk for vår mening om denne sak. Guds verk har gjennom livet vært en hovedsak for oss. Vi elsker Guds verk og vi brenner fortsatt for saken. Samlet har vi en del erfaringer både administrativt og i sjelevinnende arbeid, og vi har sett Guds verk vokse fra knappe millioner til en stor bevegelse. Dessverre har vi ikke sett en slik vekst i vårt land, men vi tror det kan ligge store muligheter foran oss om vi bruker de midler Gud har stilt til vår rådighet.

Vi er fullt klar over de problemer våre

nåværende myndigheter legger i veien for oss når det gjelder helseinstitusjoner. Disse har vi så langt vært i stand til å takle, og ved Guds hjelp tror vi at vi skal være i stand til å takle det som fremtiden bærer med seg om vi gjør som Jesus sier: Matt 6, 33 Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg. Med oss er Han som har både oversikt og evne til å hjelpe. Og Han har fortalt oss at helsearbeidet skal følge oss til enden som budskapets høyre hånd.

Adventistsamfunnet i USA sto overfor det spørsmål dere står overfor i dag da det gjaldt salg av Loma Linda for noen tiår siden. Den gang var det også et økonomisk spørsmål. De satte ned en komité for

å finne råd fra Profetiens Ånd. Det de fant førte til at Loma Linda fortsatt bidrar til fremme av Guds verk. Kjære søsken, snu ikke bare alle stener når det gjelder økonomi, men gjør det også når det gjelder å finne råd fra Herren.

Skogli har vært en sjelevinnende faktor i Norge. Det er ikke få som har funnet veien til Sannheten. Ett menneske er uhyre dyrebart for Herren. Skogli har også tegnet et bilde av SDA som har vært positivt for oss på mange måter.

Det er klart at Skogli utgjør en økonomisk resurs det kan være fristende å gjøre bruk av til andre formål. Vi vet at det er behov for mange penger fremover. Men spørsmålet dreier seg også om: Vil salget hemme eller fremme Guds verk? La oss ikke glemme Jesu løfte i Mat.6,33.

Vi har forstått at det er ganske mange som kan tenke seg å overta Skogli. Dette skulle tyde på at mange ser muligheter med Skogli. Da burde vi være de fremste til å utnytte disse. La oss se etter muligheter og ikke stirre oss blinde på mulige umuligheter.

Kanskje mangler vi egne medlemmer blant arbeiderne. Det er et drawback. Vi anbefaler en sterkere innsats for rekruttering blant våre egne. Men vel så viktig kan de holdninger være som ledelsen viser. Dette har vist seg betydningsfullt på Skogli og andre steder.

Kjære søsken dere står overfor et vanskelig valg. Vi ber for dere. Må Gud signe dere.

Adventistsamfunnets Pensjonistforening

DET GLEMTE KOMPANI

Fortsatt fra side 11

får grått, for ikke å snakke om hvitt hår, blir du opphøyd i en gruppe folk lytter til. Jeg kan fremdeles huske reaksjonen hos en afrikaner da han fikk høre at den pensjonerte danske misjonæren, Niels Balle Nielsen, var død etter sin hjemkomst til Danmark som pensjonist: "That old man", sa Ghaneseren til meg. Og i uttrykket fant jeg respekt for den gamle misjonæren, en naturlig respekt for eldre i den afrikanske kultur. En kultur hvor eldre mennesker vises respekt og blir rådspurt. Historie er et viktig fag i skolen. Kunnskapen om det som hendte i tidligere år er en verdifull ballast å ta med seg gjennom livet. Vår nasjonale arv har stor betydning på samme måte som vår historie som et kirkesamfunn. Fattig er den som glemmer sin fortid og å glemme synes å være lett. Nye generasjoner vok-

ser opp og hvis noen ikke holder historien i hevd blir de som vokser opp fattige, lite i stand til å se sine dagers virksomhet i et fellesskap med det som hendte i tidligere tider. Beslutningene som fattes blir gjerne til uten den dype historiske forankring som er så verdifull for fremtidens seire. Ellen White maner oss til å huske vår fortid og oppmuntrer oss til å være modig når det gjelder fremtiden. I boka *Life Sketches* sier hun, fritt oversatt: "Vi har intet å frykte for fremtiden uten dette at vi skulle glemme den vei Gud har ledet oss i fortiden".

Det skal meget stor visdom til for med verdighet å trekke seg tilbake og overlate roret til nye generasjoner. Den som går over i pensjonistenes rekker må lære nettopp dette. Minst like stor visdom er nødvendig for dem som tar over lederskap og skal føre saken videre. Den kloke lytter til de eldres råd før han fatter sine beslutninger.

ELLEN BÆRER FRAM SITT BUDSKAP

Av Berit Fredin

Vi har Ellen 17 år gammel. Hun var liten, skrøpelig, og så sjenert og tilbakeholden at hun unngikk fremmede mennesker hvis det var mulig for henne.

Hun hadde sine to første syn bare med en ukes mellomrom, og engelen ba henne om å la andre få vite hva som var blitt vist henne. Men, for Ellen var tanken "Hvordan kan jeg som er en ung pike, gå fra sted til sted for å fortelle hva Gud har vist meg? Men Ellen tok dette alvorlig. I noen dager ba hun om at ansvaret måtte bli tatt fra henne og lagt på en som var mer skikket til å bære det, men pliktens lys forandret seg ikke, og ordene til engelen: "La andre få vite hva jeg har åpenbart for deg", ringte stadig i ørene hennes. Det var nok en vanskelig tid for Ellen.

I synene så hun prøvelsene hun måtte gå igjennom i arbeidet. Det ble også fortalt henne om mennesker som ikke ville tro på henne, og som ville prøve å få henne fra å forkynne budskapet. - Men engelen la til etter å ha fortalt henne dette;" Guds nåde er tilstrekkelig for deg, Ellen. Han vil holde deg oppe"

"Far]", sa Ellen en dag. "Hvis du bare kunne være med meg, ville jeg slett ikke være redd for å gå, men jeg kan ikke gå alene. Du har jo ditt arbeide på andre steder".

"Ikke bry deg om det barnet mitt", svarte faren vennlig; hvis Gud har kalt deg til å arbeide på andre steder, vil han nok åpne en vei for deg. .

Ikke lang tid etter, ble det holdt et møte i Harmon-hjemmet. Ellen var der og faren hennes fortalte de trofaste vennene om kampen hun hadde. De bøyde seg alle sammen i bønn for den unge Ellen, mens hun selv ba.

Hun ble styrket og følte seg villig til et hvert offer som måtte være nødvendig for å gjøre det arbeid Gud hadde til henne. Under bønningen ble hun rolig og hennes hjerte ble fylt med takk til Gud.

Plutselig syntes Ellen at et klart, skinnende klart lys lik en ildkule falt ned på henne. Hun følte det som om hun var sammen med engler. Igjen

ble det sagt: "La andre få vite hva som blir åpenbart for deg!"

Helt bakerst satt en eldre mann. Han fulgte med på møtene, men han hadde ikke full tro på budskapet, som Ellen White hadde fått gjennom det første synet. Han var gammel og kunne av den grunn ikke knele under bønn, og han satt derfor og så på den knelende gruppen. Bønningen var ikke mer enn så vidt slutt, da den gamle helt strålende, men litt forturnet begynner å fortelle: "Jeg har sett et syn

Laila Heiberg hørte for mange år siden (i 1942) Berit Fredin holde tale om Ellen White. Talen gjorde et sterkt inntrykk på Laila og hun foreslår at vi trykker den i bladet vårt. "Hun var også en fantastisk leder", skriver Laila om Berit!

Ellen begynte sin virksomhet som Guds budbærer i ung alder, men hun fikk et langt liv i Herrens tjeneste. På dette fotoet er hun 72 år.

som jeg ikke hadde ventet å se. En ildkule kom ned fra Herren og traff Søster Ellen i hjertet. Jeg så det!! Jeg kan aldri komme til å glemme det og det har forandret hele mitt liv. Etter dette vil jeg aldri tvile mer. Søster Ellen har mat i Herren. Vi skal hjelpe deg Ellen og aldri ta motet fra deg."

Bare noen få dager etterpå fikk hun høve til å lyde Guds ønske og befaling Svogeren kom uventet fra Portland Maine 30 mil borte og spurte om hun ville bli med i sleden hjem. Det var midt på vinteren og Ellen var skrøpelig, men hun var sikker på at dette var veien Herren ville hun skulle gå. Hun gikk snart til adventistenes møtelokale og hun sto opp og talte. Hun hadde i flere måneder hatt en hviskende stemme på grunn av en halssykdom. Folk lente seg framover for å høre hvert ord hun sa, men etter en kort stund talte hun med klar og fast stemme. Sårheten og fortetningen i halsen var helt borte. Alle lyttet interessert, og hun framstilte himmelens herlighet, slik den var

blitt vist henne. Da Ellens budskap var slutt satte hun seg ned, og en liten stund etterpå snudde hun seg for å snakke med en dame som satt ved siden av henne. Da hadde hun igjen den samme grøtete stemmen hun hadde hatt i tre måneder. Siden dette var hun helt sikker på at hun gjorde Guds vilje.

På et møte hadde hun en gang en tilhører som hadde tatt plass ytterst ved døren. Ellen fortalte om et syn hun hadde hatt, og den unge mannen fortalte etterpå at han selv hadde hatt nøyaktig det samme syn, men han hadde støtt Gud fra seg -

Hazen Foss hette han og var en ung predikant og var godt likt av alle. Han hadde også fått budskapet: "La andre få vite hva som er blitt åpenbart for deg", men hans stolthet hadde nektet, siden han selv ikke forsto meningen. Etter det tredje synet han hadde, sa engelen: "Du er befridd og ansvaret vil bli lagt på den svakeste av svake. En som vil utføre Guds befaling."

Den unge mannen ble skremt. Han bestemte seg for å gjøre Guds vilje og kalte sammen til møte. De stimlet sammen for å høre, men da Hazen Foss skulle fortelle synet kunne han ikke få sagt et ord. Det var for sent! Han sto der stum.

Morgenen etter ville han absolutt snakke med Ellen og møtte henne i vestibyen i huset hvor hun bodde. "Ellen Harmon", begynte han. "Jeg hørte Dem tale i går kveld. Jeg tror at synene er tatt fra meg og gitt til Dem. Vær trofast i å bære byrden, og i å fortelle Herrens vitnesbyrd, og Gud vil ikke svikte Dem. Vær trofast i arbeidet og kronen som jeg kunne hatt vil De få ". Det var bare noen dager etter at Foss hadde nektet å forkynne budskapet at Ellen hadde sitt første syn.

ENGLIENES REALITET

Av Sonja Pran

Hvis en makt finnes, men kan få folk til å tro at den overhodet ikke eksisterer, har den bevegelsesfrihet til å foreta seg de utroligste ting. Den har også muligheten til å legge skylden for det den gjør på andre. Hvis en makt står frem for offentligheten som noe annet enn det den er, kan den også i mange runder komme til å bedra sine tilskuere og tilhørere.

Englemakter er dobbeltsidig fremme i pressen for tiden. Det dreier seg ikke om et moderne påfunn, men en eldgammel kontakt med vesener de fleste av oss til daglig ikke kan se. Astarte har fått sitt navn frem igjen og minner oss om tidligere tiders dramatiske hendelser; hun var en av For-Orientens store himmel- og kjærlighetsgudinner, kjent under flere semitiske navn, bl.a. Ishtar, Nana, Ashtar. Astarte tilsvarende fruktbarhetsguden Baal, som hun hadde forhold til

Gjennom historien har en del mennesker fått se og oppleve engler. Fra tid til annen hører vi om det og sier gjerne: Ja, ja innbilningskraften er stor! Mennesker kan fortelle at de i en nødssituasjon fikk uventet hjelp av en person som plutselig dukker opp, for så brått å forsvinne igjen når hjelpen er gitt. Var det en engel? Etter selv å ha hatt flere sterke opplevelser i forbindelse med fenomener jeg ikke kan forklare på naturlig vis, motsetter jeg meg ikke tanken.

For bortimot 20 år siden gikk jeg hundrevis av meter på kryss og tvers i en skog og sanket lav, kongler og kvist til juledekorasjoner. Da jeg etterpå skulle

låse opp sykkelens min i skogkanten, fant jeg ut at sykkelnøkkelen var mistet. Veldig ergerlig. Jeg trillet sykkelens på forhjulet hjem og forlofte meg på at jeg neste dag ville dra tilbake til skogen for å se om jeg kunne finne nøkkelen. Neste morgen lå det et tynt lag snø over marken, men jeg gikk til skogs og trålet det samme området Men akkurat hvor hadde jeg satt bena? Til slutt var jeg ved veis ende, ved den fjellskrenten jeg visste jeg hadde snudd ved og gått tilbake ut av skogen. Jeg sukket over min barnslige optimisme; selvsagt var nøkkelen mistet. Så snur jeg meg med blikket rettet mot støvlesnuten, og ser sykkelnøkkelen stikke opp av snøen millimeter i forkant! Hårene reiste seg, jeg våget ikke å se opp. Vile jeg oppdage himmelen og Menneskesønnen oppreist ved Guds trone? Det var overveldende mildt og lyst omkring meg. Selv tror jeg at en engel hadde fått i oppdrag å belønne min tro ved å legge nøkkelen foran støvelen. Hvorfor skulle den ligge akkurat der? Og om det virkelig var der jeg hadde mistet den, kunne jeg like gjerne ha tråkket på den og gått videre hjemover uten å ha funnet den. Så lite, men så mye! Og langt større ting har skjedd i historien.

Den kanadiske forfatteren Roger J. Morneau var i sin ungdom i første halvdel av 1900 - tallet sterkt involvert med spiritisme - ikke en primitiv form med hestehov og horn i pannen, men i en hemmelig forening av høyt utdannede mennesker som tilba åndevesener, med utrolige

*Kamp mellom gode og onde engler.
Tresnitt av Albrecht Dürer*

materielle fordeler som belønning for sin tilbedelse. Med stor ærbødighet nærmet de seg sine rettledere fra ånde verdenen, som ved flere anledninger materialiserte seg for dem. Det dreide seg om meget vakre skapninger. Mesteren for dem var den aller staseligste, men det var ikke himmelens Gud! Han lot seg portrettere seg i helfigur og kunstverket ble hengt opp for enden av det massive marmoral-

teret i tilbedelsesrommet. Denne marmorblokken var fraktet dit på druiders vis etter at tilbederne hadde bedt om at det skulle skje. Til tross for dannelse og aktelse i dette spiritistsamfunnet, valgte Roger Morneau. Å trekke seg ut av det. Den mørke engleskaren raste og befalte sin tilhengere å ta hans liv, men han ble mirakuløst reddet. Om dette forteller han i sin bok "Den mystiske verden".

I boken "Se opp for engler" berettes det om langt verre ting. Morneau var gjennom sine opplevelser kommet i en spesiell posisjon til å kunne hjelpe lidende mennesker, og ha bistått hundrevis av personer som var kommet i et farlig grep av mørke makter. For sent kom han inn i bildet til å kunne redde søstrene Sharon og Deborah Halstead. For

mord på tre personer var de allerede innsett på livstid i kvinnefengslet Salem i staten Oregon, USA. Det var engler som hadde befalt dem å gjøre dette. Lysets engler? Nei, mørkets. Morneau ble tilkalt for å gi dem håp og trøst i deres ulykke. De var nedbrutte mennesker, kasteballer for onde englers spill.

Da disse englene først begynte å vis seg for søstrene Halstead og deres venner, kom de som skjønne, elskelige skapninger

Fortsetter på side 23

ADVENTBUDSKAPET KOMMER TIL

Hadseløya

Av Alf Nyborg

Det er ganske lenge siden min svigerfar, Fredrik Udbjørg, fortalte meg med et smil i øyet om den gang Adventbudskapet kom til Nord Norge, nærmere bestemt Hadseløya. Fredriks far, Ole Andersen Udbjørg, drev gårdsbruk og landhandel, og til tider var han også ute på Lofotfiske.

En gang, da han var i Borgevær, det var i 1887-88, møtte han en mann, en kolportør som gikk omkring og solgte bøker og blader. H. Surrten het han. Udbjørg kjøpte ikke noe da han mente det var noe vranglære. Men tjenestegutten hans, som de kalte Tull Iver, han kjøpte en hel del. Dette var: De to lover, De to pakter og Liv og uforkrenkelighet og flere til den nette sum av 5-10 øre pr. stykk.

Da de så kom hjem etter endt fiske, satt Tull Iver seg på låvebrua en søndag og leste. Ja, han leste høyt og tydelig, slik en prest burde lese, mente han. Da han far kom forbi, spurte han: "Ka e det for en bok du les fra", ville han vite. "Kan eg få sjå". Og det fikk han, i bytte med en rull skråtobakk til kr. 2. Så satt han far og ho mor seg til kjøkkenbordet og leste. Ja, de leste og leste og da de hadde lest noen sider, ble han far så alvorlig og tankefull. Og så reiste han seg og ble stående. Og så kom det: Jeg tror vi har levd i den største villfarelse, ja i det største bedrageri, ja det har vi!

De sto jo i Statskirken og kjørte til kirken hver søndag, om ikke været var helt

umulig. Men i så fall leste han far evangeliet hjemme. Det var Luthers Huspostill eller Johan Arents Sande Kristendom. Fredriks bror, Ole, fant adressen til forlaget og skrev etter mer litteratur. Det fikk han, ja han fikk mange bøker, blader og traktater. Bøkene var bl.a. Kristi Liv, Daniels Bok og Åpenbaringen, Jesu Profetier og mange andre.

Ole gikk omkring i bygda og solgte bøker og delte ut traktater. Ja, det ble litt av et røre der omkring. Nå gikk folk til presten og kjøpte nye bibler for dette måtte undersøkes og studeres mer nøye, mente man. Presten Kyhn var en venn av familien Udbjørg og var ofte på besøk der. En gang fikk han en av disse bøkene med seg hjem. ... Så en søndag kunn gjorde han fra prekestolen at det neste søndag skulle være oppbyggelsesmøte ute på Hokland. Da søndagen kom var det nydelig vær, og det var jo bra for møtet måtte være ute i det fri. Det ville ellers ikke være plass til alle som kom.

Presten talte lenge og varmt over emnet: Falske profeter og vranglære. Han talte i vel en time og så spør han: "Er Ole Andersen her?" Ole var Fredriks bror. Og da Ole gikk frem sa presten: "Kan jeg få tale med deg under fire øyne?" De to gikk så fram og tilbake ganske lenge og folk var meget spente, de så jo at prestens lommeørkle var ofte fremme. Ja, folk undret seg, hva kan det være de snakker

om? Til slutt tok presten Ole i hånden og sier: "Du må love meg innfor Gud, at du ikke røper noe av det vi to har snakket om så lenge jeg lever." Han døde den høsten av vattersott.

Senere på sommeren, det var vel i august, kom Knut Brorson og holdt en rekke møter hjemme på gården Udbjørg. Det var da allerede mange som var begynt å holde sabbaten på grunn av de skrifter som var delt ut. Det var liv og det var begeistring og frydefull sang da 11 sjeler ble døpt i oktober måned. Og her er navnene på noen av dem: Nils Mortensen, Karl Ellingsen, Oluf Karlsen, som var far til fru O.S.Lie og fra familien Udbjørg ble fem døpt ellers noen andre.

Da Brorson reiste lovet han å komme tilbake neste år. Og han kom sammen med S.N. Haskel fra Sør Afrika. Noe senere kom E.G. Olsen, O.J. Røst, John Lorentz og de holdt en serie med gode møter. Og folk kom langveisfra, strømmet til så det ikke var store nok lokaler. som rommet dem alle. Handelsmannen Udbjørg tok da alt det lerret han hadde i butikken og en del trematerialer og satte opp et telt og det ble fullt hus hver kveld.

Mange ble døpt og av dem Fredrik husker var: Amalie Larsen, Pauline og H. Angel, Knut Henriksen og frue, Johan Henriksen, Ole Olsen og frue, to av søstrene til O. J. O. Røst, skredder Lundi og frue, Kildal og frue. Etter denne virksomheten ble det bestemt å samle inn penger til et forsamlingshus. Nils Mortensen var villig å gi tomt der huset skulle stå og så begynte ting å skje.

Det kom inn mange penger, men ikke nok til hele huset. Da var det Udbjørg og noen brødre sa seg villige å kausjonere for hele restbeløpet. Anton, Fredriks bror, laget tegning til huset og reiste til Namsos

for å bestille materialer. Huset ble bygd - et stort hus. Det ble innviet sommeren 1890.

Til innvielsen kom E. G. Olsen sammen med O. J. Røst og N. P. Nelson som skulle være lærer. Menigheten hadde allerede da planer for en menighetsskole og Nelson skulle være lærer og det ble han. Noen bedre lærer fantes ikke, mente man. Han behersket nemlig 8 språk. Til innvielsen diktet han to sanger: Jeg løfter mine øyne mot Guds stad Jerusalem og Her under Nykens fot går vår pris over stjerners hær til Gud som er så god.

Men den nye presten, prost W. Høyer, prøvde på alle måter å stenge skolen vår. Han sendte derfor tre menn for å undersøke forholdene og se hva barna kunne. Men de ble helt forundret da de så og hørte hva barna hadde lært. En av de yngste ramset opp alle kongene fra Halvdan Svarte til Oskar 2 og hvor og når de var født og hvor lenge de regjerte. Skolen ble etter dette godkjent med glans.

Etter dette var det mange av bygdas folk som sendte barna sine til skolen på Hokland. Et av disse barna ble senere sorenskriver i Hadsel kommune. Skolen var vel, må man si, helt unik på den tid. Elevene fikk den gang også litt undervisning i engelsk. Å jo, skolen var litt spesiell.

N. P. Nelson var lærer i to år Etter ham kom Christensen og L. Muderspach fra Danmark m. Flere. Frans Oskar Andersen og frk. Hansen fra Norge, Chlærn Bergersen og Pauline Wiik Udbjørg. Anders Olsen Udbjørg var menighetens forstander fra menigheten ble stiftet i året 1889 og helt til 1914. Anton begynte på trykkeriet i Akersgaten og Ole var noen år kolportør sammen med Johannes Udbjørg.

Fortsetter på neste side.

TELEFONTJENESTEN

Vi har fått en rekke meget positive reaksjoner på vårt tilbud om kontakt med flere av våre erfarne predikanter og minner på nytt om denne muligheten.

Kåre Kaspersen og Rolf H. Kvinge samarbeider om en kontakttjeneste for våre eldre. De vil stå til tjeneste personlig eller finne andre eldre predikanter og senior-søsken som kan gi telefonisk sjelesorg til eldre og dessuten besøke slike som ønsker et personlig besøk.

Noter deg følgende adresser og telefonnumre:

Rolf H. Kvinge

Telefon: 69 28 02 22, mobil 916 21047
E-mail: rolf.h.kvinge@adventist.no
Adresse: Saltnes Haveby 8, 1642 Saltne

Kåre Kaspersen

Telefon: 69 22 34 22, mobil 907 59356
E-mail: kaare.kaspersen@c2i.net
Adresse: Heia, 1890 Rakkestad

I dette nummer får du en postgiro med oppfordring til å gi gaver til bladet m.m. I tillegg til dette er vi så frimodige at vi ber om innbetaling av medlemskontingent. Det koster fremdeles kr 100 pr år å være medlem av foreningen og den er åpen for alle eldre adventister. Inntektene finansierer forskjellige tiltak for eldre, sammenkomster, porto, telefon, m.m.

Hadseløya ...

Fortsatt fra forrige side.

Det har vært mange som i tidens løp har virket i Hadsel, Melbu. Bare for å nevne noen som Fredrik husker: L. Johnsen, O. A. Johnson, O. J. Røst L. Muderspach, O. P. Norderhus, N.C. Bergerhus, N. G. Nielsen, R. J. Skyllstad, J. C. Raft, L. J. Stene, T. S. Valen, L. S. Sæbøe Larsen m. flere. Ja, det var liv, det var fremgang og det var vekst og mange misjonsarbeidere er fostret opp i tidens løp. Vi har jo nå i dag pastorene Gunnar Myrmo, Odd Henrik Olsen og Reidar Olsen, som lever og virker.

Og så til slutt: Som en ørliten parantes er det fristende å ta fram enda et navn:

Odd, sønn av Fredrik. Han var tunghørt all sin dag og følte seg mang en gang utenfor, men misjonsånd, det hadde han, og han arbeidet ofte i det stille. Da pastor Skyllstad virket i Narvik var Odd levende interessert i å være med på å få folk til å komme til de fine møtene. En dag møtte han to som han prøvde å overtale, men det var ikke så lett. Det endte med at de to sa: Dersom du blir med oss til Frelsesarmeen, så skal vi bli med deg til Skyllstads møter, og slik ble det. Da våren kom ble de to døpt og ble medlemmer av Narvik menighet. En av dem ble far til vår verdensleder Jan Paulsen. Enda et bevis på Guds ledelse og hvordan en liten gnist kan sette en hel skog i brann.

ENGLENES REALITET

Fortsettelse fra side 19

og smigret denne flokken troende (!) med at de omtrent skulle bli verdens frelsere dersom de fulgte deres anvisninger. Etter hvert fikk disse menneskene mer og mer tullede ting å utføre for å ødelegge for personer som englene kalte " totale"det vil si totalt på det ondes side. Det er her snakk om åndevesener som befaler at deres egne tilhengere skal utslettes! Det endte med bestialske mord.

Morneau advarer mot å gi seg i snakk med engler. Vi vet at bibelske personer som jomfru Maria, Sakarja (far til døperen Johannes) og flere har sett og snakket med engler. Ifølge Bibelen har engler fra himmelens trone kommet for å advare mot fare, redde sitt folk i krigssituasjoner, gi rettskafne mennesker store oppgaver å utføre for sine medmennesker. Det dreier seg da om mennesker som kjenner sin Gud slik han forteller om seg selv i sitt Ord, og som er villige å følge hans råd i

livet. Vi kan i en forvirret tid ikke alltid vite hva vi står overfor, men vi kan få nok innsikt i det til å, redde oss, dersom vi spør Den eneste som vet alt mellom himmel og jord, og som ønsker at alle mennesker skal få innsikt i hva som er sant. Våger vi oss på farlige enemerker, er det ikke sikkert vi i befatning med forstilte engler opplever så fryktelige ting som søstrene Halstead, men det kan bli ille nok. Vi kan komme til å oppdage at vi er i nærheten av åndesvesener som bak all smiger og forstillelse har sin største fryd i å såre, lyve og bedra, og som har som endelig mål å dra så mange uvitende mennesker som mulig med seg i sin endelige ødeleggelse. Vi burde være fullstendig oppmerksomme på at en tredjedel av de opprinnelige gode englene for lenge siden gjorde opprør mot Gud og fulgte sin mektige anfører da denne til slutt måtte forlate Guds himmel. De har stor makt, og det er disse som kalles "ondskapens åndehær under himmelrommet".

(Ef. 6,11-12; Esek. 28,11-19; Åp. 12,3,4.)

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedisjon og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo. Telefon: 22 75 57 56
E-post: tor.kari@lisle.no

Kasserer: Knut Heiberg
Fagerliveien 3, 1820 Spydeberg. Telefon: 69 83 77 36

Bankgirokonto: 1135 11 20438

Hvis jeg bare...

Av Hagny Guleng Rodal

Gud hvis jeg var ung,
 da skulle jeg viet mitt liv helt for deg,
 - hvis jeg bare var ung.

Hvis jeg var sterk, da skulle jeg tatt de tyngste tak,
 - hvis jeg bare var sterk.

Hvis jeg var rik, da skulle jeg gitt nesten alt jeg eide til din sak,
 - hvis jeg bare

var rik.
 Hvis jeg hadde frimodighet, da skulle jeg vitnet for alle naboene,
 - hvis jeg bare var frimodig.

Hvis jeg var glad i sinn da ville jeg besøkt syke og gamle,
 - hvis jeg bare var mere glad

Hvis jeg var velutdannet da skulle jeg reist, reist til Afrika, arbeidet hardt

for lidende mennesker,
 - hvis jeg bare var velutdannet.

Kjære Gud, kanskje jeg skulle begynne å tenke annerledes. Kanskje ligger ennå dine gjerninger like foran meg for at jeg skal vandre i dem,
 - dine gjerninger.

—
 Kanskje jeg skulle be mer ...